

Jessica Park

de pe

BĂIATUL facebook

Traducere din limba engleză
de Oana Badea

forteen | 2019

Capitolul 1

Julie Seagle s-a uitat drept înainte, promițându-și un singur lucru: că nu va mai închiria în viață ei un apartament prin Craigslist. Cureaua valizei umplute până la refuz i se afunda în umăr, aşa că a lăsat-o să cadă peste cele două geamantane de pe trotuar. Oricum nu mai avea unde să le ducă acum. Julie se uita cu ochii mijiți la semnul luminos care făcea reclamă la cei mai buni burrito din Boston și nu îi venea să credă. A citit din nou hârtia cu e-mailul scos la imprimantă, dar asta nu a schimbat cu nimic lucrurile. Da, era adresa corectă. Deși îi plăcea să mai mănânce câte un burrito bun din când în când, iar micul restaurant avea un farmec al său, era destul de clar că acea clădire cu un singur etaj nu adăpostea pe nicăieri vreun apartament cu trei dormitoare, care să poată găzdui studenți. A oftat și a scos telefonul din geantă:

— Bună, mamă.

— Iubito! Să înțeleg că ai ajuns în Boston? Ohio îți simte lipsa deja. Nu-mi vine să cred că ai plecat la facultate. Cum e apartamentul? Ți-ai cunoscut colegele?

Julie și-a dres vocea și s-a uitat la acoperișul plat al restaurantului.

— Apartamentul este... aerisit. E compartmentat foarte lejer.

— Camera ta cum e? E mică? a întrebat mama ei îngrijorată. Ei bine, chiar dacă e mică, probabil tot e mai bună decât o cameră de cămin cu pereti de beton, nu-i aşa?

— Camera mea? Eh, e cam... goală, aş spune eu.

Julie s-a aşezat pe una dintre valize. Un autobuz orășenesc s-a

oprit în stație cu un scârțăit, chiar în spatele ei, iar sunetul ascuțit a făcut-o să tresără.

— Ce-a fost asta? Camera ta e chiar la stradă? Dumnezeule, stai la primul etaj? E periculos, Julie. Ar fi foarte ușor să intre vreun hoț peste tine. Ai încuietori la ferestre? Să-l întreb pe unchiul tău despre asta. Poate mai luăm niște măsuri de siguranță.

— Nu văd nicio fereastră deocamdată, mamă.

Julie simțea cum i se umplu ochii de lacrimi. Era un coșmar. Se afla în Boston, mai precis în Jamaica Plain, doar de o oră și deja speranțele ei pentru o viață de facultate extraordinară începeau să miroasă mai degrabă ca specialitățile sud-americane pe care și le imaginase.

— Se pare că nu prea am o cameră.

Preț de o clipă, mama ei n-a zis nimic.

— Cum adică nu ai o cameră? Am trimis chiria pe prima și ultima lună, plus o garanție, exact cum a cerut proprietarul. Prin cec bancar, pentru numele lui Dumnezeu! A dat camera ta altcuiua?

Panica din ce în ce mai intensă din vocea mamei nu o ajuta deloc.

— Sunt la adresa corectă. Șoferul de taxi m-a asigurat că mă aflu în locul care trebuie. Dar apartamentul meu e, de fapt, un local care vinde burrito.

— Burrito! Doamne Dumnezeule mare!

— Da, te înțeleg. Și eu intru în alertă când aud de burrito.

Julie s-a uitat de jur-împrejur, neștiind câtuși de puțin ce-ar putea face în continuare.

— Mamă, ce să fac?

Deși nu voia să o îngrijoreze pe mama ei mai mult decât era nevoie, Julie nu își putea controla tremurul din glas. Era singură într-un oraș necunoscut, nu știa pe nimeni și stătea în fund pe un munte de bagaje.

Aflându-se pe o stradă aglomerată, măcar avea avantajul de a nu părea nelalocul ei în ochii celor din jur. Mulți oameni trecuseră pe lângă ea fără ca măcar să îi arunce vreo privire. Era prima săptămână din septembrie și se afla într-un oraș studențesc; pretutindeni se vedea camioane de mutări croindu-și drum prin trafic, ducând studenții și bunurile acestora la apartamentele lor, care nu funcționau sub acoperire ca restaurante. Julie s-a șters repede la ochi și și-a tras ochelarii de soare de pe cap ca să-și acopere fața. Ar fi dat orice să se afle într-unul din acele camioane de mutări, înghesuită în cabină cu un grup de prieteni.

— Nu am unde să stau. Și ai cheltuit atâtia bani... Trebuia să fie mai ieftin decât la cămin. Și nu trebuia să miroasă a burrito.

Faptul că plecase pentru prima dată de acasă, fusese păcălită să plătească pentru un apartament inexistent și se trezise fără adăpost, în mijlocul străzii, în Boston, o cam neliniștise pe Julie.

— Julie, nu-ți face griji pentru bani acum. Nu e vina ta. Și mie mi s-a părut că anunțul arăta perfect normal. Așteaptă câteva minute, o să sun la facultate să văd dacă te pot ajuta în vreun fel, în regulă? Stai numai puțin. Ești bine?

Julie și-a tras nasul.

— Da, sunt bine.

— Nu te mișca de acolo. Te sun înapoi imediat și rezolvăm noi.

Julie și-a pus căștile în urechi și a petrecut următoarele douăzeci de minute agonizante ascultând muzică deprimantă, cojindu-și oja mov-închis pe care și-o dăduse pe unghii cu o seară înainte și actualizându-și profilul de Facebook.

Julie Seagle Boston, Ziua 1: Refuz să numesc orașul ăsta Beantown, ca să nu sun ca o turistă. Însă eu sunt rezidentă cu drepturi depline acum, în ciuda faptului că nu am o reședință.

Asfaltul era încins, iar deocamdată sauna aceasta de oraș nu o cucerea deloc. Părea momentul potrivit să-și plângă puțin de milă. Nu își dorise decât o experiență normală de studenție și ocazia de a se bucura de școală fără să-și facă griji că prietenii ei o vor considera ridicolă doar pentru că ei chiar îi plăcea să învețe. Nu avea nevoie să meargă la cea mai scumpă sau la cea mai apreciată universitate din țară, alfa și omega instituțiilor de învățământ. Voia doar să scape de sentimentul că trebuie să ascundă cine este cu adevărat. Ar fi fost frumos să poată recunoaște cu ușurință cât de mult îi plăcea literatura, cât de relaxant i se părea să se ghemuiască sub plapumă pentru a citi o carte bună și că nu își dorea nimic mai mult decât să se implice în discuții animate la cursuri. Așadar, părea rezonabil să își dorească un loc unde să stea în timp ce își începea viața de student.

Cu siguranță Colegiul Whitney nu ar lăsa o studentă din Ohio, care devinea din ce în ce mai neliniștită, să se descurce singură pe străzile din Boston, corect? Desigur, putea petrece noaptea într-un hotel, dar ar fi fost de preferat să găsească o soluție pe termen mai lung. Sigur existau câțiva studenți care își schimbaseră planurile pe ultima sută de metri, eliberând astfel o cameră la cămin, nu-i aşa? Poate. Ei bine, măcar localul cu burrito făcea angajări, poate că era un semn că ar trebui să își mai exerseze spaniola, să își dezvolte interesul față de bucătăria tradițională...

Telefonul abia a apucat să sune o dată, că Julie a și răspuns.

— Mama?

— Colegiul ăla nenorocit nu m-a ajutat absolut deloc. Se pare că toate școlile pe o rază de cincizeci de kilometri au aceeași mare problemă în ceea ce privește cazările, iar Whitney trimite studenții la hoteluri. Mi-a venit altă idee. Îți mai aduci aminte de Erin Watkins?

— Colega ta de cameră din facultate? Marea avocată? Nu știam că mai țineți legătura.

— Păi nu prea o ținem. Nu am mai vorbit cu ea de ani de zile, dar mi-am adus aminte că am citit în revista absolvenților că locuiește în Cambridge. Scria acolo că predă la Harvard acum și, prinț-un mare noroc, am prins-o la birou.

— Doamne, e jenant, dar știe de vreun apartament de închiriat? a întrebat Julie, plină de speranță.

— Nu. Dar a insistat să te duci și să stai la ea până găsești o alternativă convenabilă. Fiul ei, Matthew, e deja în drum spre tine. I-am dat eu adresa. A spus că nu te află într-o zonă prea bună a orașului și e bine că este abia ora patru și că nu se întunecă. Conduce un Volvo albastru și ar trebui să ajungă din clipă în clipă.

— Bine. Matt. Oraș periculos. Volvo albastru. Dacă urc într-o mașină greșită și mă omoară cineva și mă aruncă pe o alei dosită, vreau să știi că te iubesc mult de tot. Și să nu te uiți niciodată în al treilea sertar de la biroul meu.

— Nu e amuzant. În orice caz, Matt e student la MIT. Studiază ceva legat de fizică. Sau matematică. Îți vine să crezi? La ce gene are Erin, nu mă surprinde că fii-su e un geniu.

— Sunt sigură că e foarte şmecher. Cuvântul „fizică“ deja m-a dat pe spate.

— Nu fac pe peștoarea aici, Julie. Încerc doar să te ajut să ajungi într-un loc sigur, ca să nu-mi ies din minti de griji pentru tine.

— Da, mamă. Găsesc eu alt serviciu online de matrimoniale aici în Boston.

Julie s-a ridicat, netezindu-și partea din față a bluzei. S-a întors spre stradă, ușurată că măcar putea sta în picioare, plină de speranță, în aşteptarea cuiva care să o ia cu mașina, în loc să stea acolo jos, încercând să nu mai pară rătăcită.

— Când ai vorbit ultima dată cu Erin?

— Acum mulți ani. Am mai discutat doar de câteva ori după absolvire. Mai aud câte ceva despre ea din când în când. Prietenii

din facultate sunt prieteni pe viață, chiar dacă nu-și mai vorbesc cu anii. O să vezi.

O mașină închisă la culoare a încetinit și apoi a oprit, făcând o parcare laterală în fața lui Julie.

— Mamă, trebuie să închid. Cred că a venit băiatul ăla, Matt.

— Ești sigură că e el?

Julie s-a uitat înăuntru în timp ce geamul portierei se lăsa în jos.

— Văd un tip cu mutră de psihopat, care are niște bomboane viu colorate într-o mâna și flutură o seceră plină de sânge cu cealaltă. Ah! Îmi face semn să vin la mașină. Cred că el e.

— Julie, încetează! i-a ordonat mama ei. Nici n-ai idee cum mă simt știind că singurul meu copil e la ananghie în Boston. Mi-ăș dori să fiu acolo cu tine. Asigură-te că e Matthew. Cere-i să-ți arate permisul de conducere.

— Da, cum să nu! Te sun dacă ajung teafără la ei acasă. Te iubesc, mami.

— Și eu te iubesc, scumpo. Îmi pare rău pentru situația asta. Mulțumește-i lui Erin din partea mea și vorbim mai târziu.

Julie a închis telefonul și s-a uitat, plină de speranță, la tipul care dădea ocol mașinii și se îndrepta către ea.

— Matt?

— Bănuiesc, judecând după valize, că tu ești Julie? Dacă nu, sunt pe cale să răpesc pe cine nu trebuie.

I-a zâmbit blând și i-a întins mâna.

Era înalt, avea peste un metru optzeci, iar părul săten deschis îi cădea peste ochi. Pielea lui palidă îi dădea de înțeles lui Julie că nu prea îl văzuse soarele în vara aceea, iar atunci când s-a uitat la tricoul lui, și-a dat seama și de ce: pe tricoul îndesat în blugii care stăteau pe el ca pe gard scria „Nietzsche e camaradul meu“. Se vedea de la o poartă că nu era unul dintre cei mai populari tipi din școală

și Julie chiar îl suspecta că stătuse închis în bibliotecă toată vara. Dar a fost suficient de amabil cât să lase tot ce avea de făcut și să vină s-o ia cu mașina. În plus, și Julie avea momentele ei de tocilară – dar nu era atât de fraieră încât să le afișeze pe un tricou. Le ținea ascunse. Așa cum ar face orice persoană cu un minimum de abilități sociale.

— Îți mulțumesc mult că ai venit să mă iezi. Chiar nu știam ce să fac. Sper că nu te deranjez prea tare.

Julie l-a ajutat pe Matt să încarce valizele în portbagajul Volvo-ului și apoi s-a strecut pe locul din dreapta. Soarele de septembrie încălzise mașina, iar Julie a început automat să își facă vânt cu tricoul, încercând să își răcorească puțin pielea.

— Nicio problemă. Îmi pare rău că-i atât de cald. Nu funcționează aerul condiționat în mașina asta și nu s-a deranjat nimănii să-l repare. Dar nu avem mult de mers.

Matt a rotit cheia pentru a porni mașina, iar o explozie de zgomote înfundate au făcut-o pe Julie să se teamă că va trebui să mai stea o perioadă pe strada aceea pe care deja o detesta.

— Nu-ți face griji. Mereu face așa dacă încerc s-o pornesc imediat după ce am oprit-o. Trebuie doar să apăs mai mult pe acceleratie... Gata!

Julie a aruncat o privire în oglinda retrovizoare din dreapta. Era foarte trasă la față. Și transpirată. Și nu transpirată într-un fel care ar putea fi interpretat ca „îi lucea pielea“. Și-a trecut un deget pe sub fiecare ochi, ștergând dermatograful maroniu care începuse să se întindă și a încercat să își netezească bretonul, care începea să se onduleze. Părul ei castaniu cu suvițe nu se împăca prea bine cu umiditatea de acolo. Nu avea de gând să scoată pudra și să își aplice un strat peste ploaia de pistriu care îi acoperea nasul, dar ar fi preferat să facă o primă impresie mai bună atunci când apărea acasă la familia Watkins, unde urma să doarmă.

Matt a tras de volan la dreapta, evitând în ultima clipă o mașină care le tăiașe calea în viteză.

— Bine ai venit în Boston, cunoscut mai ales pentru agresivitatea la volan.

— Deja îmi place la nebunie. Am fost jecmănită, acum sunt falită, nu am unde să stau și urmează să încep facultatea – eu zic că am pornit cu dreptul, nu?

Julie a zâmbit trist, și-a sprijinit capul de rama geamului și a inspirat adierea vântului.

— Se putea și mai rău. Ai fi putut să stai acasă cu ai tăi, cum stau eu. Și crede-mă, o să-ți placă Boston. Orice oraș mare are dezavantajele lui, dar Boston e un oraș universitar foarte bun, aşa că, după ce pui totul la punct, o să fii OK. Începi la Whitney?

— Da. Nu e tocmai MIT, l-a tachinat ea, zâmbind. Sunt sigură că Introducerea în literatură nu se compară cu... ce? Adorarea ecuațiilor diferențiale?

— Pe-aproape, a zis Matt, pufoind în râs. Asta a fost anul trecut. Anul asta avem Devotament obsesiv față de teoria analizei armonice și aplicațiile sale. Și, preferata mea, Fizică cuantică II: Încurătările romantice dintre energie și materie.

Julie a întors capul către Matt.

— Ai două specializări? Fizică și matematică? Doamne...

— Da, știu. Sunt un tocilar.

A ridicat din umeri.

— Nu, sunt impresionată. Doar că mă miră că îți încape creierul în cap.

— Am fost dotat cu un filtru de compresie proiectat special, care permite informațiilor în exces să aștepte în stare latentă, până când am nevoie să le accesez. E doar versiunea beta, aşa că te rog să treci cu vederea eventualele rateuri. Nu pot fi tras la răspundere pentru ele.

— Mersi de avertisment, a dat din cap Julie, serioasă. Eu nu știu ce specializare voi avea. Poate psihologie? Sau limba engleză? Nu sunt sigură. Ia zi, încă mai suntem în Jamaica Plain?

— Nu. Acum suntem în Cambridge. Iar acela, a început el pe când luau o curbă și treceau peste un pod, este fluviul Charles. Ștă e Memorial Drive, iar Harvard Square e chiar acolo. Putem trece prin piață, dacă vrei să o vezi.

Julie a aprobat din cap, nerăbdătoare.

— Este o stație de metrou chiar aici, și e la doar câteva minute de mers pe jos de casa părinților mei.

Pentru prima dată de când aterizase avionul, Julie era entuziasmată că se află aici. Fluviul era superb și înțesat de oameni în canoe sau caiace, cu vestele lor tipătoare, care umpleau apa de culoare. Au trecut de arcade și porți din fier forjat, trotuare aglomerate, alei pavate, ascunse printre clădiri, și o mulțime de magazine și restaurante. Îi plăcea atmosfera animată de aici.

— Cât de departe e Whitney? Poate îmi găsesc un apartament prin zonă.

— Nu e departe, dacă mergi cu metroul. Whitney se află în Back Bay, care e în Boston, nu în Cambridge, aşa că trebuie să cobori la Hynes. E chiar lângă Colegiul de Muzică Berklee.

— Frumos. Deci dacă mă lovește inspirația și încep să cânt ceva de Lady Gaga, găsesc cu ușurință câteva persoane care să mă acompanieze.

Julie s-a încruntat, observând privirea pierdută a lui Matt.

— Lady Gaga? Peruci oribile? Toată numai pernuțe de umeri? A luat cu asalt lumea muzicii, acum câțiva ani? Costume mulate, cu pene și piele și catarame? Doamne Dumnezeule, nu-ți sună nimic cunoscut?

— M-ai pierdut, i-a răspuns el. Ei bine, am ajuns.

Matt a tras mașina pe aleea din dreptul unei case uriașe, de un

albastru cenușiu, cu borduri albe și obloane negre. Străduța era de un verde luxuriant, datorită copacilor și grădinilor bogate, casele vechi și frumoase fiind ascunse toate după câte un grilaj sau după un gard viu. Era greu de crezut că se aflau în apropierea unui bulevard, atât de aproape de agitația din Harvard Square. Nu era nevoie să fii student la MIT ca să îți dai seama că era un cartier extrem de luxos.

— Mama ar trebui să fie acasă la ora asta. Știi că voia să fie aici când ajungi. Iar tata și Celeste sunt pe drum, probabil. A fost ședință cu părinții la ea la școală.

— Sora ta? a ghicit Julie.

Matt a coborât din mașină.

— Da. Tocmai a împlinit treisprezece ani. Sper că-ți place mâncarea comandată la cină. La noi nimeni nu a mai gătit o masă adevărată de ani buni.

— Atâtă timp cât nu e vorba de burrito, sunt încântată.

Matt a deschis portbagajul, apoi s-a oprit.

— Julie? Cred că ar trebui să...

Și-a lăsat gândul neterminat.

— Da? a întrebat Julie, uitându-se la el. Ce e? S-a întâmplat ceva?

Vai, ce rușine îmi! Ați comandat burrito, nu?

El a clătinat din cap.

— Ah. Știam eu. Părinții tăi sunt enervați că am căzut pe capul lor, nu-i aşa? Nimeni nu vrea o străină care să stea la ei în casă.

— Nu. Deloc. Doar că Celeste e... a început Matt, căutându-și cuvintele. Ei bine, e o copilă interesantă.

— Îmi plac oamenii interesanți, a spus Julie, scoțând o valiză din portbagaj. Îmi plac foarte mult.

Capitolul 2

Lui Julie i se părea că-a intrat într-o bibliotecă, nu într-o casă. Holul de la intrare era tapetat cu polițe albe, ticsite de cărți. și nu erau romane de groază, în ediție de buzunar. Era clar că nu nimerise în casa unor cititori de rând. Către dreapta se deschidea o cameră mică, în care un pian ocupa aproape tot spațiul luminat de soare. L-a urmat pe Matt către stânga, în sufragerie, și i-a plăcut imediat sentimentul pe care îl inducea decorul. Pereții erau acoperiți cu tablouri și măști din diferite culturi, iar un glob pământesc și o hartă groasă a lumii se odihneau pe două măsuțe care încadrau o canapea beige, ce părea foarte confortabilă.

Julie a observat imediat contrastul izbitoare dintre casa aceea și casa ei. Îi plăcea afinitatea mamei sale pentru stofa ecosez, pereții galbeni și chilipirurile de la târgurile de vechituri, precum și faptul că aveau casa mereu ordonată și curată. Era simplă, dar primitoare. și totuși, pe măsură ce își rotea privirea prin cameră, Julie trebuia să recunoască faptul că o atrăgea extraordinar de tare multitudinea aceea dezordonată de statui unice, îndrăznețe, perne cu diverse modele și aura generală de mediu academic.

— Matt? Tu ești? Ai găsit-o? a răsunat o voce dintr-o altă cameră, urmată de zgomot de pași grăbiți.

Julie s-a uitat în sus, la chipul ușurat al femeii care intra în cameră.

— Julie Seagle! Ești bucătică ruptă din mama ta! Eu sunt Erin Watkins. Bine ai venit! Slavă Domnului că a reușit mama ta să dea de mine!